Výnos ministerstva sociální péče republiky Československé ze dne 7. dubna 1920 č. j. 3533/B o ohraničení kompetence ministerstva sociální péče a ministerstva Národní obrany v oboru péče o válečné poškozence.

Až do zákonné úpravy pravomoci všech ministerstev stanoví ministerstvo sociální péče v dohodě s ministerstvem Národní obrany toto ohraničení vzájemné pravomoci v oboru péče o válečné poškozence:

Povšechně platí zásada, že v oboru péče o válečné poškozence pravomoc ministerstva sociální péče se vztahuje na invalidní mužstvo, vyjímajíc mužstvo z povolání, na příslušníky onoho invalidního mužstva, jakož i na pozůstalé po vojínech (mužstvu), kteří padli neb zemřeli následkem služby válečné neb jsou nezvěstni.

Pravomoc ministerstva sociální péče vztahuje se pouze na válečné poškozence světové války, nikoliv tedy na t. zv. patentální invalidy a invalidy z doby před světovou válkou, ať již invalidita jich vznikla následkem polních tažení či mírových služeb vojenských

Při tom se rozumí dobou světové války doba až do provedení všeobecné demobilisace.

V pravomoc ministerstva Národní obrany patří péče o invalidní gážisty a mužstvo z povolání, o příslušníky těchto osob, jakož i o pozůstalé po gážistech a vojínech z povolání, kteří padli neb zemřeli následkem služby válečné, neb jsou nezvěstni.

Ze zásady právě naznačené stanoví se z důvodu účelnosti v jednotlivých odvětvích péče o válečné poškozence tyto odchylky:

Léčebná péče.

Ministerstvu Národní obrany přísluší pečovati o léčení vojínů až do právní účinnosti superarbitrace, t. j. až do doby, od které bude invalidovi přiznána vojenská invalidní pense, případně důchod dle zákona o požitcích válečných poškozenců.

Pojem léčení zahrnuje též příděl prvních prothés, jež dlužno tudíž poskytnouti na účet ministerstva Národní obrany bez omezení na počátek účinnosti superarbitrace.

Superarbitrace, o níž vydá ministerstvo Národní obrany v dohodě s ministerstvem sociální péče bližší předpisy, se provede nejdéle do roku — u vojínů tuberkulosních nejdéle do 18 měsíců — od okamžiku, kdy byl vojín zařazen ve stav nemocného mužstva; před uplynutím naznačené doby bude ovšem superarbitrován každý, u něhož léčebný proces byl dříve skončen.

Invalidní mužstvo, jež bude nutno léčiti neb školiti ještě po účinnosti superarbitrace, bude převzato do léčebného stavu vojenských nemocnic neb do zaopatření vojenské správy, ale na účet ministerstva sociální péče.

Na čas přidělení do léčení neb ubytování a stravování ve vojenských nemocnicích podléhají tyto osoby kázni vojenské.

Výroba prothés.

Péče o výrobu prothés soustřeďuje se pod pravomocí ministerstva sociální péče.

Bližší předpisy o tom, na které prothésy a orthopedickou obuv má invalidní mužstvo nárok, budou vydány v dohodě s ministerstvem Národní obrany.

Péče o válečné slepce.

Ministerstvu sociální péče přísluší podpůrná péče také o válečné poškozence ze stavu gážistů a mužstva z povolání, kdežto zákonná péče o ně (léčení a poukaz požitků) zůstává ministerstvu Národní obrany.

Péče při uvedení v občanský život hospodářský.

Při školení, hospodářském osamostatnění, zprostředkování práce, opatření prodejů tabáku (tabáčních skladů, trafik), propůjčení koncesí (licencí) kinematografických, zakládání domovin, kolonisací, zřizování družstev a pod., poskytne ministerstvo sociální péče pomoc také invalidním gážistům a pozůstalým po padlých neb následkem služby válečné zemřevších gážistech, jakož i invalidnímu mužstvu z povolání a pozůstalým po mužstvu z povolání; zvláštní výlohy této podpůrné péče budou ministerstvem Národní obrany refundovány.

Proto dlužno takovéto zvláštní výlohy (podpory, zápůjčky a pod.) zvláště účtovati, aby náhrada těchto výloh mohla býti u vojenské správy vyžádána.

Fondy a nadace.

Směrnice pro správu movitého i nemovitého jmění, fondů a nadací, sledujících účely péče o válečné poškozence budou vydány zvláště.

Pravidla tato platí od 1. května 1920 s tím podotčením, že ministerstvo sociální péče a ministerstvo Národní obrany budou se v oboru péče o válečné poškozence vzájemně podporovati a to jak bezprostředně, tak také podřízenými svými úřady a orgány.

Péče bytová.

Zákon ze dne 8. dubna 1920, čís. 275, o ochraně nájemníků.

(Vyhlášen v částce LIII. Sb. z. a n. dne 3. května 1920.)

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

O výpovědi.

§ 1.

Pronajímatelé bytů mohou vypověděti smlouvu nájemní nebo podnájemní jen, svolí-li k tomu okresní soud, v jehož obvodě jest byt. Svolení k výpovědi dá soud pouze z důležitých důvodů.

Za důležitý důvod buď pokládáno zvláště:

1. nezaplatil-li nájemník smluveného nebo v přípustné míře zvýšeného (§§ 8, 9 a 15) nájemného, byv po uplynutí obvyklé nebo ku placení nájemného ujednáné lhůty upomenut, do konce lhůty, kterou mu pronajímatel alespoň na 24 hodin od upomínky povolil;

2. porušují-li nájemník, členové jeho domácnosti neb osoby, které nájemník přijal do bytu nebo do svých služeb, opětovně hrubě pořádek v domě nebo způsobují-li svým chováním v domě oprávněné pohoršení, a nezjednal-li nájemník, byv k tomu vyzván, možné nápravy;

3. dal-li nájemník celý byt do podnájmu proti smluvnímu zákazu nebo bez svolení vlastníka domu;

4. prokáže-li pronajimatel úřední povolení k užitečnější stavbě a opatří-li nájemníkovi náhradní byt, který soud uzná za přiměřený. Náhrady za jiné místnosti nežli byty pronajimatel opatřovati nemusí. Nepočne-li pronajimatel se stavbou do tří měsíců po odevzdání bytu a nepokračuje-li v ní nepřetržitě, jest povinen nahraditi nájemníkovi způsobenou škodu, a žádá-li o to nájemník, pronajmouti mu znovu byt;

5. potřebuje-li pronajimatel bytu nutně sám pro sebe a utrpěl-li by značnější újmu, zůstala-li by nájemní smlouva v platnosti, nežli nájemník, byla-li by zrušena. Při tom se však nehledí k újmě, kterou si pronajímatel sám způsobil svým jednáním neb opomenutím;